

РЕШЕНИЕ

№ 5070

гр. София, 26.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 13.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **3627** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс.

Образувано е по жалба на Р. Р. срещу отказ с рег. № 5364р-7060/23.03.2023г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България, издаден от директора на дирекция „Миграция“ към МВР.

Жалбоподателят твърди, че отказът не е връчен по законоустановения начин, като при посещение в сградата на дирекция „Миграция“ – МВР, служителят на дирекция „Миграция“ - МВР е заявил, че постановеният отказ е влязъл в сила и нищо не може да се направи, освен отново да се депозират документи за нова процедура. Твърди, че на електронната поща на пълномощника на жалбоподателя е получено съобщение на основание чл.61 от АПК, с което уведомяват Р. Р., че спрямо него е издаден индивидуален административен акт - отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България във връзка с основанията на чл.33, ал.3 от Закона за чужденците в Р България. Счита, че административният орган в нарушение на чл. 3 от АПК е действал извън рамките на правомощията си, установени от закона, като не е спазил изискванията установени от закона по отношение на субектите на административния процес като не са упражнили своите задължения в интерес на българската държава и общество и с действията си са нарушили правата, свободите и законните интереси на Р. Р.. Той не е уведомен в изпълнение на законовите разпоредби, нито на посочения адрес нито по посочената електронна поща. Моли съда

да отмени отказа. Претендира разноски.

Ответникът - директорът на дирекция "Миграция" в писмена защита поддържа, че жалбата е неоснователна и недоказана, доколкото една от предпоставките за отказа е предвидена в чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, а именно: когато чужденецът е декларирал неверни данни. Излагат се доводи, че Р. Р. е декларирал, че има сключен трудов договор и е представил регистриран в НАП трудов договор № 018/12.10.2022г., сключен между него и „Войнович” ЕООД, по силата на който е назначен като „техник-механик, автоматизация” и месторабота С. при осемчасов работен ден. Декларирал е също адрес на пребиваване в Република България: [населено място], [улица], вх.А, ет.4. Ответникът излага още, че от събраните в хода на проверката доказателства е видно, че в периода от 23.10.2022г. до 23.02.2023г. за жалбоподателя има регистрирано едно влизане в Р. България на 12.10.2022 г. и излизане от България на 13.10.2022г., т.е. същият е дошъл на територията на страната за по малко от един ден, в който е подготвил документите, подписал и е подал заявлението за предоставяне право на постоянно пребиваване. Ответникът сочи, че е повече от очевидно, че същият не е престирил реално труда си по установеното трудово правоотношение и не е пребивавал на посочения от него адрес, което се доказва и от изявлението на собственичката на имота. Моли съда да отхвърли жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП счита, че жалбата е неоснователна.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по заявление за разрешаване на постоянно пребиваване по чл.25, ал.1, т.1 от Закона за чужденците в Р. България, подадено от Р. Р., гражданин на Република С. и заведена с вх. № Г-3858/13.10.2022г. Към заявлението са приложени изискуемите документи, съгласно чл.34, ал.1 и чл.35 и чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ, а именно: копие на национален паспорт; удостоверение за раждане; удостоверение от [община] за български произход; свидетелство за съдимост; трудов договор, сключен за минимум 6 месеца и регистриран в НАП; нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес на пребиваване.

На 25.01.2023г. е извършена проверка от служители на дирекция „Миграция”, на адреса който Р. Р. е декларирал, че пребивава, съгласно представената нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес на пребиваване. В хода на проверката Р. Р. не е установен.

Видно от докладна записка рег. № 5364р-2491/30.01.2023г., на адреса в [населено място], [улица], вх. А, ет. 4, Р. Р. никога не е пребивавал, информацията е предоставена от наемодателката на чужденеца г-жа М. Й.. От г-жа М. Й. е снето писмено сведение, в което посочва, че от два месеца апартаментът е необитаем поради предстоящ ремонт. В обяснението си г-жа М. Й. е потвърдила писмено, че апартаментът е негоден за живеене и лицата, на които е предоставила декларации за осигурено жилище не живеят там.

Междувременно, в резултат на извършени справки в АИС „Граничен Контрол” се установява, че Р. Р. е напуснал територията на Република България на 13.10.2022г., непосредствено след подаване на заявлението за постоянно пребиваване, като до момента няма регистрирани последващи влизания на територията на страната. Р. Р. е

влязъл еднократно на територията на Република България и не се е установил в страната.

На 23.03.2023г. директорът на дирекция "Миграция", издал процесния отказ - № 5364р-7060, с който на основание чл.26, ал.1 от ЗЧРБ се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл.10, ал.1, т.1- 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26 ЗЧРБ. Съгласно мотивите на административния орган, при извършени проверки се установило, че за да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България и да бъде вписан в регистрите на населението Р. Р. е декларирал неверни данни, като е заявил пред административния орган - адрес на пребиваване, на който чужденецът не пребивава. Административният орган е приел, че Р. Р. никога не се е установявал на територията на Р. Българи, доколкото е установено, че е влизал еднократно на територията на страната за периода от 12.10.2022г. до 13.10.2022г. Съгласно мотивите на административния орган, при извършени проверки се установило, че представената към заявлението нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес на пребиваване е съставена единствено с цел заобикаляне нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България и получаване на разрешение за пребиваване, без реално адреса да се ползва от чужденеца.

При такива изводи ответният орган е постановил процесния административен акт.

При така установените факти, Административен съд София град обосновава следните правни изводи:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 23, ал. 7 ЗЧРБ

Спазена е предписаната от закона форма.

Отказът е в достатъчна степен мотивиран.

При постановяването на оспорения акт ответникът не е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила.

Ответникът е постановил обжалвания отказ с мотив, че не следва да се издава виза по чл. 26, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ доколкото са налице предпоставките на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ, а именно – отказва се виза ако молителят „е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни“.

В случая съдът намира, че въз основа на събраните по делото доказателства следва да се направи извод в тази насока. При съвкупната преценка на тези доказателства, обсъдени по-горе следва да се направи извод, че жалбоподателят не е пребивавал на декларирания адрес. До този извод се стига по категоричен и безспорен начин и така обсъдените доказателства изключват всякакви съмнения в друга насока.

По твърденията за неспазване целта на закона. Тези твърдения съдът намира за неоснователни. Целта на закона е да предостави право на пребиваване на лица, които действително желаят да останат в страната – при наличие на критериите по чл. 26, ал. 1, т. 1-16 ЗЧРБ. В случая обаче се установява, че такава действителна воля не е налице.

Ето защо и при съвкупната преценка на събраните доказателства следва да се направи извод, че жалбата е неоснователна. Жалбоподателят, макар и формално да е спазил изискванията за издаване на исканата виза, не е успял по категоричен начин да докаже целта и условията на заявеното пребиваване.

По разноските. Ответникът не претендира такива, поради което и не следва да се присъждат.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Р. срещу отказ с рег. № 5364р-7060/23.03.2023г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България, издаден от директора на дирекция „Миграция“ към МВР.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: